

TARMANIS

Ήταν νύχτα, θυμάμαι, όταν βρέθηκα για πρώτη φορά σε εκείνο το φριχτό μέρος, αλλά δεν είμαι σίγουρος εάν ήταν πραγματική νύχτα ή απουσία κάποιου αστεριού...Ήταν καλυμμένο από ακατονόμαστα πλάσματα, το όνομα και η όψη των οποίων είναι γνωστή μόνο στους παλιούς ονειρευτές.
Στο TARMANIS

Ήταν νύχτα, θυμάμαι, όταν βρέθηκα για πρώτη φορά σε εκείνο το φριχτό μέρος, αλλά δεν είμαι σίγουρος εάν ήταν πραγματική νύχτα ή απουσία κάποιου αστεριού...Ήταν καλυμμένο από ακατονόμαστα πλάσματα, το όνομα και η όψη των οποίων είναι γνωστή μόνο στους παλιούς ονειρευτές.

Στο μυαλό μου γυρνούσαν πολλές και ασύνδετες εικόνες από το παρελθόν αλλά δεν ήξερα αν ήταν δικές μου ή κάποιου προγόνου μου, γιατί είχα ένα απαίσιο συναίσθημα ότι κάποιος είχε στην κατοχή του την ψυχή μου και δεν μπορούσα να συνειδητοποιήσω αυτό που γινόταν, όπως επίσης δεν μπορώ να το εκφράσω σε λίγες γραμμές εδώ πέρα...

Τα γιγάντια ιπτάμενα όντα, γεννήματα κάποιας κόλασης, σε τρομοκρατούσαν με τον τρόπο που σε κοιτάζαν, ανέκφραστα και ασυναίσθητα αλλά πάντα με κακία, καθώς βολτάριζαν συνέχεια πάνω από έναν παράξενο και μεγάλο κύκλο από ογκώδη και απαίσια σκουλήκια, ενώ στο κέντρο ένα δυσδιάκριτο από το πυκνό σκοτάδι Πλάσμα ήταν καθισμένο...

Το πλάσμα αυτό ήταν ο Ταρμανις, ο δημιουργός της σκοτεινής ύλης με την οποία δημιουργήθηκαν άπειρα χρόνια αργότερα οι μαύρες τέχνες και το δαιμονικό Πάνθεον.

Η απαρχή του Κακού βρισκόταν εμπρός στα τρομαγμένα μάτια μου, αλλά δεν μπορούσα να αντιδράσω γιατί ένιωθα ότι ήμουν κάποιος άλλος και ενεργούσα με την δική του σκέψη...

Ξαφνικά ακούστηκε ένα διαπεραστικό και ανείπωτα μοχθηρό μουγκρητό, κάνοντας πραγματικότητα την φρικτή Του ανάσταση. Το σκότος είχε ξυπνήσει για να ξαναβασιλέψει

στο Υπερπέραν, έχοντας πίσω του γιγαντιαίες λεγεώνες...

Το ήταν αρχηγός μιας ακατονόμαστης δαιμονικής στρατιάς, ενώ ο Εζγκοθ, το θηρίο του Χάους μούγκριζε ακατανόητες μυστικιστικές λέξεις δίπλα στον

□ρχοντά του...

Η ώρα είχε φτάσει και το αποτρόπαιο σκότος σηκώθηκε στα δυο του πόδια βγάζοντας μια κραυγή θριάμβου, την στιγμή που ο αβυσσαλέα μαύρος ουρανός με τα κολασμένα σύννεφα σείστηκε τρομαχτικά με εκκωφαντικούς κεραυνούς, γεμίζοντας με υπέρμετρο τρόμο και ανησυχία, έχοντας παράλληλα το απαίσιο συναίσθημα ότι αυτή η μέρα θα ήταν και η τελευταία μου...

Από μακριά, ο Ταρμανις φάνταζε υπερβολικά ψηλός και ογκώδης, μοιάζοντας περισσότερο σαν μια μεγάλη σκοτεινή μάζα παρά με έναν Θεό. Εκείνη την στιγμή συνειδητοποίησα ότι αν και μπορούσα να αισθανθώ και να δω πολλά πράγματα σε όλη την έκταση αυτού του φρικτού μέρους, ένιωθα άυλος και είχα την αίσθηση ότι πετούσα αλλά σε απόλυτη ακινησία...

Ξαφνικά ο υπέρτατος τρόμος άνοιξε τα μοχθηρά του μάτια κοιτάζοντάς με και με μια γρήγορη κίνηση των γιγαντιαίων χεριών του, διέταξε (μόνο έτσι μπορώ να το εκφράσω) το να πετάξει προς το μέρος μου, καταλαβαίνοντας εύκολα τις προθέσεις του...

Σε ελάχιστο χρόνο (δεν ξέρω πόσο αντιστοιχίσει αυτό το στην ανείπωτη διάσταση που βρισκόμουν...) βρέθηκα να ίπταμαι πάνω από τον απαίσιο κύκλο με τα χοντρά σκουλήκια, αλλά ενώ ήμουν πιο κοντά στον Ταρμανις, αυτός έδειχνε το ίδιο δυσδιάκριτος όπως και πριν. Δεν ξέρω πως να το εξηγήσω, αλλά έμοιαζε να έλκει όλο το σκοτάδι πάνω του με αποτέλεσμα να είναι συνέχεια σκοτεινός...

Το , καθώς με κρατούσε σφιχτά με τις οστρακοειδής δαγκάνες του, άρχισε να κατεβαίνει όλο και περισσότερο προς τον φρικτό κύκλο στο βουρκωμένο έδαφος, που έδειχνε όλο και πιο απεχθής, με τα σκουλήκια να πηγαινοέρχονται κάνοντας ένα πλατσουριστό και αηδιαστικό θόρυβο...

Σε λίγο βρισκόμουν μπροστά στον Τρόμο, ο οποίος αν δεν με ξεγελούσαν τα μάτια μου, θα είχε δεκάδες μέτρα ύψος, καθώς μόνο τα τιτάνια ποδιά του, που έφερναν οπλές αντί

για πατούσες,
υπέρβαιναν στο πλάτος τους μόνο ένα κανονικό σπίτι, ενώ το κεφάλι του
ακουμπούσε στα οργισμένα
ανοιχτόχρωμα σύννεφα...

Με μια αργή κίνηση έσκυψε προς το μέρος μου, και τώρα μπορούσα να τον δω
καλύτερα, αλλά
ο τρόμος μου ανέβηκε στα ύψη και το μόνο που ήθελα ήταν να τρέξω μακριά από
Εκείνον. Δεν
μπορούσα όμως καθώς βρισκόμουν υπό την επήρεια Του. Τώρα ξεκαθάριζε ποιος
□λλος βρισκόταν
μέσα μου...

Το παρουσιαστικό του ήταν πιο τρομαχτικό από το ύψος του, με τα κίτρινα
θυμωμένα του μάτια,
τα τριπλογυριστά κέρατα, τα ογκώδη μάγουλα που μοιάζοντας με
σκυλί και τέλος
τα μεγάλα και κίτρινα δόντια του, που τα αποκάλυπτε όταν ούρλιαζε
ακατονόμαστα μυστήρια...

Με μια απότομη κίνηση του κεφαλιού του προς τα κάτω, με κοίταξε με
αποτρόπαιο βλέμμα
και μια λάμψη που βγήκε από τα μάτια του, με παρέλυσε ολοκληρωτικά και τα
πάντα τα κάλυψε ένα
βαθύ σκότος που σήμαινε την ανύψωση μου και την δική Του στο Υπερπέραν...

Ξύπνησα μέσα σε ένα παράξενο αλλά περισσότερο αρεστό από πριν μέρος, με
μια αίσθηση
απέραντης κενότητας και παγωνιάς που κυριαρχούσε μέσα μου, αποτέλεσμα ίσως
της επαφής μου
μαζί Του!

Ήξερα που βρισκόμουν, αλλά δεν μπορούσα να το συνειδητοποιήσω καθώς δεν
μπορούσα να
αισθανθώ τίποτα, παρά μόνο παγωνιά και απομόνωση στο ίδιο μου το σώμα! Σε
λίγο κατάλαβα
ότι τα πάντα ήταν ένα παιχνίδι Του, που έστησε για να με πληροφορήσει για
τον ερχομό Του..

Τα θεόρατα μαύρα όντα που βρίσκονταν γύρω μου καθισμένα στα τέσσερα,
εξαφανίστηκαν μαζί
με το ντυμένο στα κίτρινα μονότονο τοπίο που φιλοξενούσε άσπρους
ακατονόμαστους πύργους,
πιθανή κατοικία άγνωστων θεών και δαιμόνων...

Βρισκόμουν στο σπίτι μου, επάνω στο κρεβάτι και κοιτούσα την αναμμένη
λάμπα που κρεμόταν
στο σαπισμένο από την υγρασία ταβάνι, σκεφτόμενος ξεχασμένα πράγματα άλλων,
μακρινών
κόσμων.....

...Το σκοτάδι δημιουργείται πάντα εκεί που έχει ξεχαστεί...